

PALMADOTZE

35 ANIVERSARIO _ 1989 / 2024

ROGELIO LÓPEZ CUENCA " Blood into Gold / Les Festes"

14.12.2024 – 09.02.2025

Rogelio López Cuenca, nascut a Málaga el 1959, és un artista que ha treballat des dels anys vuitanta en l'encreuament de la poesia amb les arts visuals i els mitjans de comunicació de masses. Desplaçant l'escriptura fora de la pàgina, ha practicat una poesia visual pròpia que es mou dins de la tradició de la crítica institucional i les derives del pop, a través de múltiples mitjans com la pintura, la instal·lació, la intervenció urbana i l'edició.

El seu treball inicial es va desenvolupar dins del col·lectiu Agustín Parejo School, incloent incursions en l'àmbit de la música (Peña Wagneriana, UHP) i abordant temes com l'espai urbà i el llenguatge. A partir de 1992, la seva obra fa un gir i realitza diferents intervencions crítiques amb el sistema contemporani, en les que es reflexen qüestions que recorren el seu treball, com les polítiques migratòries i de la memòria històrica, o les noves formes d'especulació urbana, símptomes de l'incipient capitalisme cognitiu.

Utilitza imatges i textos provinents de diferents mitjans de l'alta cultura i les cultures populars, moltes vegades en espais públics, per denunciar violència i discriminació. Cal destacar la capacitat d'inscripció de la seva obra, fora de l'àmbit del museu, generant curtcircuits en diferents sistemes de circulació social d'imatges, amb la qual cosa posa en qüestió tant la unicitat de l'obra d'art com el seu espai de contemplació convencional.

En aquesta exposició, presenta una selecció d'obres relacionades amb un treball de recerca i creació iniciat als anys 90, a partir de la seva estada com a becari a la Reial Acadèmia d'Espanya a Roma, al voltant de les manifestacions pròpies del sagrat en la cultura de masses contemporània. Sobre això, l'artista escriu:

“Sacrificar un peón: hacer un sacrificio (de sacrum y de *facere*) es sacralizar, hacer sagrado. La iconosfera contemporánea se alimenta de un flujo continuo de imágenes, logotipos, marcas comerciales, poses. *L'homme y passe à travers des forêts de symboles*. Incluso de los dioses que se hacen con las manos: de la publicidad a la señalética, de las agencias de prensa a las redes sociales y las *fake news*. En momentos de crisis el mito se aparece como un punto fijo, un referente fiable, conocido, que permite reescribir el pasado para dibujar un marco de legitimación desde donde ordenar un porvenir incierto. La lógica del mercado (que no es sino un accidente transitorio en la negociación –*promiscua furia de ser parte-agente*– de esa eterna deuda con lo otro) hace alarde de su flexibilidad llevando el agua a moler (*my friend*). Monetizar en la memoria nuestra incertidumbre, excitando la fiesta (del ágape al festín), parasitando las necesidades y fantasías que tenemos de *reunir los fragmentos dispersos de la cultura en una metamorfosis de lo cotidiano*; de ponerse en suspenso y de dejarse ser, pues nadie tiene acabamiento en sí: ni en las arcaicas sociedades agrarias ni hoy –emancipados del significado de los rituales originarios gracias a la reproductibilidad técnica– *en este país de todos los demonios*”.